

câte-va ȝille, înaintarea oștirilor ottomane, cu toate astea, ȝicū, Sava, îndată ce se încredință de trecerea lui Ipsilante prin munți, luându pe lêngă ai sêi și vr'o 2,000 de turci călăreți, plecă în grabă spre a'lū urmări, și 'lū ajunse tocmai aprópe de riulū Dâmbovița, care se revêrsase între Câmpulungū și Têrgoviște.

Acolo, parte din ostașii lui Ipsilante, grămădiți unii lêngă alții din cauza unui trăsnetū ce căduse în apropiere de dênșii, se încercaū să trecă prin apele riului debordatū în care se 'necaseră deja vr'o șesse-ȝeci din batallionulū sacru; iér partea cea-l-altă remâindū dincóce de apă, fu surprinsă de Sawa care făcu vr'uă douê-ȝeci de prisionieri d'intr'ênșii; și după ce se informă de la ei de direcțiunea ce luase Ipsilante spre Pitesci, îi decapită și se întórse cu capetele lorū la tabêra de la Têrgoviște ¹).

Astū-felū gonitū și urmăritū, Ipsilante ajunse în fine la Câmpulungū, unde fôr' a se opri de

1). Mulți aū ȝisū măi în urmă că Sawa, neîndurându-se a vêrsa sângele creștinilorū, s'a întorsū la Têrgoviște spre a le da pasū să fugă măi lesne. Acêsta ênsē nu este adevêratū, căci în urmă se dovedi aplecarea lui la vêrsarea de sânge creștinescū; și cu atâtū măi multū susținemū acêsta pre câtū amū fostū bine încredințați că elū nu putu să trecă apele, din cauza debordării, iéră nu îndemnatū de vr'unū simțimêntū de umanitate.